

Кіровоградська область
Місто Кіровоград
№ 19

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

• Субота, 19 квітня 1980 року

• № 48 (2776)

Ціна
2 коп.

Хай живе у віках
ім'я і справа Володи-
мира Ілліча Леніна!

Громадяни Радян-
ського Союзу! Вчіться
жити, працювати і бо-
ротись по-ленінсько-
му, по-комуністично-
му!

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1980 року).

ВСІ—НА СУБОТНИК!

...і пісню на допомогу.

Фото В. ГРИБА.

НА ПОКЛИК «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

Бойовий огляд сил

Сьогодні молодь Кіровоградщини, як і весь радянський народ бере участь у Всесоюзному ленінському комуністичному суботнику. Близько 180 тисяч чоловік комсомольців і молоді, піонерів і школярів демонструють свою вірність славним традиціям великого почину, глибоку відданість справі комуністичного будівництва. Понад 35 тисяч юнаків і дівчат працюють на своїх робочих місцях, а понад 145 тисяч — на благоустрої міст і сіл області.

Особливу увагу вони приділяють озелененню братських могил полеглих воїнів, партизанів і підпільників, упорядкуванню пам'ятників, обелісків, меморіалів.

Сьогодні молодь Кіровоградщини, як і весь радянський народ бере участь у Всесоюзному ленінському комуністичному суботнику. Близько 180 тисяч чоловік комсомольців і молоді, піонерів і школярів демонструють свою вірність славним традиціям великого почину, глибоку відданість справі комуністичного будівництва. Понад 35 тисяч юнаків і дівчат працюють на своїх робочих місцях, а понад 145 тисяч — на благоустрої міст і сіл області.

Усе нові й нові повідомлення надходять до обласного штабу по проведенню комуністичного суботника. Приклад самої відданої праці зобов'язались показати 19 квітня члени комсомольсько-молодіжної бригади формування ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка», де бригадиром Олександр Гриценко. Всі комсомольці заводу в день суботника працюватимуть на закономіленій електроенергії. Норму виробітку кожен із них виконає на 120—130 процентів.

Справжнім трудовим

подарунком ленінському ювілею буде робота комсомольсько-молодіжної колективу механоскладального цеху Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, яким керує Володимир Бадов. Члени його зобов'язалися в день «червоної суботи» завершити виконання п'ятирічного плану.

Днем підвищеного видобутку бурого вугілля буде 19 квітня для молодих гірників шахт «Верболозівська» та «Світлопільська». Понад 300 молодих робітників візьмуть участь у святі праці. Разом зі своїми старшими товаришами вони видадуть на-гора близько 800 тонн надпланового палива.

Нову хвилю ентузіазму та енергії у юнаків і дівчат м. Олександрії викликає те, що на борту космічного корабля «Союз-35» перебуває наш земляк підполковник Леонід Іванович Попов, який веде його до зоряних висот. Десятки комсомольсько-молодіжних колективів зарахували Леоніда Івановича до своїх лав. Члени комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів складальників бригадира Галини Новобранцевої з Олександрійського електромеханічного заводу записали Л. І. Попова у свою бригаду і зобов'язалися працювати ще продуктивніше. Нашого земляка-космонавта зарахували у свій колектив і члени комсомольсько-молодіжної бригади монтажників Кіровоградського заводу редисвиробів, якою керує Світлана Яценко.

День «червоної суботи» стане святом високоорганізованої праці. Основне завдання комітетів комсомолу — разом з партійними організаціями та адміністрацією забезпечити виконання всіх необхідних заходів для досягнення на кожному робочому місці рекордної продуктивності праці. Треба чітко визначити фронт робіт для кожного молодого трудівника, дати цілковиту можливість всім виконати свій патріотичний обов'язок. Важливо, щоб кожен учасник суботника відчув святкову атмосферу дня, дістав новий заряд творчості, ентузіазму.

«Червона субота» — бойовий огляд лав Ленінського комсомолу, яскравий вияв комуністичної ідейності, кращих якостей радянської молоді. Висока майстерність, багатий досвід старших, поєднані з ентузіазмом молодості, дадуть змогу зробити ще один крок на шляху виконання завдань, поставлених XXV з'їздом КПРС.

А. ПЕРЕВОЗНИК, начальник штабу по проведенню Всесоюзного ленінського комуністичного суботника при обкомі ЛКСМУ, другий секретар обкому комсомолу.

ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ!

Сповнені прагнення ударною працею, трудовими рекордами відзначити 110-річчя з дня народження В. І. Леніна, десятки тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини вийшли на ленінський комуністичний суботник. Вийшли з прекрасною метою — зробити сьогоднішні рекордні результати нормою на весь ювілейний ленінський рік.

Слово — молодим учасникам суботника.

РОБІТНИЦЯ

ТІЛЬКИ УДАРНО

вирішив працювати сьогодні колектив Кіровоградської взуттєвої фабрики.

У цехах і на ділянках підприємства трудяться понад триста чоловік комсомольців і молоді. До цієї, ударної зміни не байдужий кожен із них. До «червоної суботи» готувалися, намічали плани. Більше того, чекали її з нетерпінням. Адже саме цього дня ми перевіряємо свої можливості, утверджуємо особисту причетність до спільної справи — постійно працювати так, щоб розвивалася і квітла Батьківщина.

19 квітня з конвеєрів фабрики зійде 9500 пар високоякісного взуття. Більше, ніж у звичайну зміну. І кожна пару буде виготовлено із заощаджених матеріалів. Власне, економія — головний козир підприємства. Ми, наприклад, лише протягом нинішнього, ударного року випустимо 50 тисяч пар із заощаджених матеріалів та сировини. Взірцем у цьому питанні не тільки для нашого КМК, а й для всієї молоді фабрики є досвідчена виробниця твердих шкіроварів Неля Федорівна Коваленко. Вже той факт, що з початку п'ятирічки вона 33 зміни відпрацювала на зекономлених матеріалах, говорить багато. У неї ми вчимося вдумливого ставлення до роботи, розумного використання часу. Взагалі, передових методів. І сьогодні комсомольсько-молодіжна бригада, яку я очолюю, також працює на заощаджених матеріалах. Прагнемо значно перевиконати змініні норми. Впевнена, що так трудиться вся молодь нашої фабрики. Бо маємо міцний заділ, хорошу базу. Цьому сприяють ударна трудова вахта, оголошена на підприємстві з першого серпня минулого року, змагання за звання бригади зразкової дис-

ципліни, ініціаторами якого виступили комсомольсько-молодіжний колектив формувальників ливарного цеху сірого чавуну Кіровоградського заводу «Червона зірка» (бригадир Олександр Гриценко) і наша бригада. А обов'язок ініціаторів — бути завжди попереду. Особливо в такий день, як Всесоюзний ленінський комуністичний суботник.

Сьогодні — «червона субота». Ми чекали її, готувалися до неї. А ударна наша праця буде стартом наступних змін. Бо кожен день треба трудитися тільки по-ударному.

Є. СКРИПКА, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Кіровоградської взуттєвої фабрики закрійників імені 60-річчя ВЛКСМ.

КОЛГОСПНИК

З ОСОБЛИВИМ НАСТРОЕМ

Наш трактор — на краю поля. Час від часу ми запускаємо мотор, слухаємо його роботу. Працює чітко. Так і повинно бути. Адже разом із напарником Борисом Мельниченком самі лагодили його. Тому впевнені, що на ниві машина не підведе. Але поки що ми не працюємо. Вночі був заморозок, він підтягнув до поверхні вологу. Та це не біда. Весна хоч і примхлива пора року, але ласкава. Візьмемо собі в помічники сонце. Воно вже не раз виручало нас цього року. Так було, скажімо, вчора. Вийшли ми з Борисом у поле, а грунт надто вологий. Оглянули, знайшли окремі ділянки, де грунт визрів для сівби. Почекали з півгодини, сонце виглянуло з-за хмар, підсушило ріллю. І загудів мотор нашого трактора.

Сьогодні ми з напарником вийшли на роботу з особливим настроєм. (Закінчення на 2-й стор.)

ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ!

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).
Адже сьогодні — день Всесоюзного комуністичного суботника, присвяченого 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Сьогодні і степ, здається, одягає у святкове вбрання. Зеленим оксамитом відсвічує озимина. Дзвінітим стає спів пташок. До сівби все готове. Комсомольці Леонід Тихомиров привіз зерно. Сівалки заправлено. Колгоспною летучкою приїхав головний інженер Яків Іванович Приходько. Спитав, як ідуть справи. Справи йдуть добре. Грунт із хвилини на хвилину підсилює. Ось-ось наш агрегат почне висівати насіння. Пілатори норми за сьогоднішній день — таке завдання поставили перед собою. І ми його виконаємо високоякісно. Будь що.

А. КИРИЛЮК,
тракторист колгоспу
імені Кірова Компанії

таського району, начальник комсомольсько-молодіжного посівного екіпажу.

КОМСОРГ

ДО НАЙДОРОЖЧОГО

Цей трудовий день починається ще на світанку. Ударні молодіжні загони вирушають на колгоспні поля, де вже почався весняний засів. Більше двох тисяч юнаків і дівчат працюватимуть біля посівних агрегатів. Секретар комсомольської організації колгоспу імені Фрунзе Петро Шатківський так і сказав: «Весна спізнилася до нас, то треба зробити нам такий розгін, який би став мірилом усіх наших дій».

Так, це буде справжній бій за кожну втрачену хвилину, за кожний недосіяний гектар. Тут уже

йде мова не про двоєминку. Тут — цілодобова напружена праця. Механізатори комсомольсько-молодіжних тракторних бригад колгоспів імені Ульянова, «Росія», імені Фрунзе дали слово: «В день суботника — дві норми. А взятий темп — до кінця сівби». При цьому — курс на високу якість засіву.

На допомогу сільським трудівникам прийшли спеціальні загони з райсільгосптехніки, робітники з підприємств Ульянова. Задля того, щоб не зупинились агрегати, — всі їхні старання. І з районного штабу суботника головний провід буде протягнуто туди, де йде боротьба за врожай.

Сьогодні в районі починається операція «Зелені обеліски». В ній візьмуть участь понад п'ять тисяч комсомольців, піонерів і школярів. У кожному селі біля пам'ятників воїнам-землякам, воїнам-визволителям молодь закладе

парки і сквери. Але Герої. Наприклад, молоді клібороби Великих Троянів, які працюватимуть сьогодні в полі, теж заявили: «У нас зистачить сил на все — і на засів, і на те, щоб залишити своє дерево, дерево пам'яті, кожен могили полеглих. Це наш свяятий обов'язок — не забути їхнього подвигу і продовжити його».

Робота буде нелегкою, напруженою. Але буде й свято. Свято праці. І грають оркестри. Лунають наші комсомольські пісні. Про наші сонячні весни. Про людину, яка з нами все життя, — про дорогого Ілліча.

В. КРАВЦОВ,
другий секретар Ульянівського райкому
комсомолу.

УЧЕНЬ

ПРОДОВЖИМО ТРАДИЦІЮ!

На всьому безмежжі нашої країни дедалі жаркішим стає справді весняне сонце. Соціалістичне змагання за гідну зустріч ле-

нінського ювілею. Кожний день приносить нові повідомлення про чудові досягнення у праці, про нові патріотичні починання та ініціативи, народжені прагненням трудящих міст і сіл добитися підвищення ефективності виробництва і якості продукції, перетворити, як закликав Л. І. Брежнєв, рік 1980-й у рік ударної праці.

Учні нашої групи на честь свята теж узяли підвищені зобов'язання: вийшли лише на «добре» і «відмінно», адже це наш основний гурт, систематично відвідувати заняття, брати активну участь у громадському житті учнівства, в гуртках і секціях; підвищувати свій ідейно-політичний рівень. Ми добре знаємо, яке значення мають комуністичні суботники для підвищення трудової активності мас, знаємо, як високо цінить їх Ленін. Ми хочемо, щоб продуктивність праці 19 квітня була найвищою, а якість відмінною, щоб кожний із нас працював з повною віддачею. Адже на нас дивиться Ілліч.

Наше учнівство має свої добрі традиції у проведено-

ні суботників. У день червоної суботи учні працюють у цималіному господарстві (ми — майбутні механізатори, і в учнівстві своє невеличке поле, де ми самі вирощуємо урожай. У день суботника якраз іде сівба, розчищаємо дерева, закладаємо клумби та будемо спортивні майданчики.

Цимілий рік — рік 35-річчя Великої Перемоги. Ми вишануємо пам'ять загиблих скверами павлово-училища, вишануємо пам'ять наших ровесників, героїв-спартаківців, а також Слави в селі Красногірці, яку посадимо 19 квітня.

Ми розуміємо, що кошти, зароблені на суботнику, підуть на благо нашої Батьківщини, і це додає нам сил. Продовжувати перших комуністичних суботників, ми своєю високою свідомістю, ударною працею 19 квітня продемонструємо вірність ленінським заповітам.

В. ЧИЧУК,
учень групи № 7 машинобудівного факультету
широкого профілю
Голованівського СПТУ
№ 3.

ДЕРЕВО ПАМ'ЯТІ

Є в Петрівському районі село Зелене. Вишневі і яблуневі садки дарують йому красу. А тоді, в жовтні 1943-го, тут палала земля. Фашисти вирубували дерева. І село, чекаючи рятунку, стояло осиротіле, засмучене. Першим увірвався в Зелене танк лейтенанта Дунаєва. Він трощив гітлерівські автомашини, мчав на порожні гармати і кулеметні гнізда. Стрілець-радист Олександр Безсонов не припиняв вогню навіть тоді, коли «тридцятьчетвірка» зупинилася і взялася полум'ям. 146 гітлерівських солдатів і офіцерів, 15 транспортних машин та один танк знищив у тому бою екіпаж сміливців. Усім їм, командирів танка І. В. Дунаєву, командирів башти М. О. Леонову, механіків-водіїв М. І. Сисолетіну, стрільцевів-радистів О. А. Безсонову, посмертно присвоїли звання Героїв Радянського Союзу.

І коли по війні йшли додому воїни-визволителі, то першою їхньою турботою було те, щоб повернути Зеленому його красу. І фронтовики на чолі з повним кавалером ордена Слави О. П. Ковпачком, кавалером трьох орденів Червоної Зірки М. П. Кришинецьким садили колгоспний сад.

А нині готуються посадити дерева пам'яті комсомольців і піонерів Зеленого. Кожен із них залишить у

землі після суботника молодий саджанець — за себе і за кожного з 200 своїх односельців, що не повернулися в рідне село з далеким фронтовим доріг. У комсомольському сквері будуть алеї І. В. Дунаєва, М. О. Леонова, М. І. Сисолетіна, О. А. Безсонова, зеленітимуть алеї Героїв.

У селі Красногірці Голованівського району неподалік музею підпільної комсомольської організації «Спартак» цієї весни появиться сквер, де юнаки і дівчата теж посадять алеї Героїв — алеї Михайла Громова, Люби Римар, Михайла Самчишина, інших спартаківців, що загинули від рук фашистських катів.

Так у кожному селі, з кожною містою нашої орденосної Кіровоградщини. Залик ЦК ВЛКСМ ознаменувати 35-річчя Перемоги створенням Всесоюзного комсомольського парку знайшов палку підтримку молоді, ветеранів війни і праці.

Наш видатний земляк В. О. Сухомлинський у своїй книзі «Серце віддаю дітям» писав:

«Від того, як ставиться людина в роки дитинства до героїчного подвигу своїх батьків і діда, залежить її моральне обличчя, ставлення до громадських інтересів, до праці на благо Батьківщини. Я добивався того, щоб серце дитини прискорено забилося при думці, що на цьому осі вигину, де ми сьогодні трудимось, пролив свою кров герой. Почуття ствердіння при перенесенні: труд на рідній землі для блага Батьківщини — це велике щастя, за яке люди йшли на смертельний бій. У потаємних нутринках дитячого серця пробуджується голос совісті: ти йдеш під яким сонцем, дивишся на голубе небо тільки тому, що під тополлями і березами, під дубами і яблунями лежать ті, хто зберіг для тебе світло і життя».

І він, колишній фронтовик, він, учитель, людина-люб, теж ішов з дітьми садити дубок у «Саду Героїв».

У ці дні вчителі та учні Павлівської середньої школи імені В. О. Сухомлинського знову прийдуть у свій шкільний садок. І посадять дерева в пам'ять про 137 загиблих радянських воїнів, що визволяли селище від окупантів, у пам'ять про 257 своїх земляків, що полягли смертю героїв у боях за Батьківщину.

Ти, юний друже, теж не байдужий до того, якою буде земля, котрею ти йдеш у своє щасливе життя. Візьми приклад з павлівських школярів: вступаєш у піонери, приймають тебе в комсомол — посади свій дубок у «Саду Героїв». Посади за себе, за свого батька, діда, які вже не прийдуть у твій дім. То нехай буде дерево Пам'яті про них.

І тобі, товаришу комсорг, є почесне завдання: з дня суботника, після робочої зміни на заводі чи на колгоспному полі поклич за собою своїх ровесників, згуртуй ударні бригади. Хай посивілий ветеран згадає ім'я про свої вогненні верстви, згадає свою буремну юність. Прийди до такої людини додому, посади біля її хати молоді березу чи явір. Хай ростуть ваші ялини і дуби коло обелісків, обабіч степових доріг, якими йшли прославлені у віках солдати і генерали, залишаючи нам, живим, щасливі весни.

Так, кожне дерево, що росте в твоєму селі чи місті, — це наше загальне майно, це наша спільна реліквія. Вирости його збережи для своїх дітей.

То нехай же по всій нашій землі стоять зелені обеліски — дерева пам'яті. Для краси, для життя.

Читачам про вожда

Підвищу роботу напередодні 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна провели культурні заклади Кіровоградського району.

В районному Будинку культури відбувся огляд сільських агітаційно-художніх бригад, присвячених ювілею вождя. Він відкрився виступом агібригади РБК, який проходив за сценарієм на тему «Починаємось з Леніна ми». В сільських будинках культури було влаштовано вечори вишанування переможців соціалістичного змагання, зустрічі з працівниками народного господарства, нагородженими орденом Леніна. Першозванці вишанували творини, які достроково виконали соціалістичні зобов'язання. Їм вручили значки «Переможець соціалістичного змагання 1979 року», а тринадцятьма О. І. Хаджишвілі, Е. К. Білоусовій, Г. П. Чернявській, Ю. М. Колоді, В. А. Самошкін — путівки до будинків відпочинку і туристські путівки.

Головним напрямом у роботі бібліотек району стала пропаганда ленінської теоретичної спадщини, літератури про життя і діяльність Ілліча. Книжкові виставки, плакати, списки рекомендованої літератури, картотеки на теми: «Ленін завжди живий», «Сторінки невеликого життя», «Вічно живе вчення», «Ленін і мо-

лодь», «Над розкритим томом Леніна», «По-ленінському жити, працювати і вчитись» та інші широко розкривають книжковий фонд бібліотек району. Змістовно пройшли тут Ленінські уроки. Так, Миколаївська сільська бібліотека провела його в комсомольській організації колгоспу імені Жданова. Тема уроку: «По-ленінському вчимося комунізму, будемо комуністами». Тут відбувся підсумок змагання комсомольців колгоспу на честь ювілею вождя. Бібліотекар виступила з повідомленням «З ім'ям Леніна, під керівництвом Комуністичної партії — на труд і на подвиг».

Великого значення надається пропаганді праці В. І. Леніна. Іванівська, Олексіївська, Ганнівська, Високобайрацька сільські бібліотеки провели цикли комуністичних читань праць Леніна «Великий почин», «Завдання спілок молоді», «Лист до американських робітників», «Що робити?» тощо.

Робота на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна триває. Заклади культури району використовують усі її форми, щоб якнайповніше довести до людей образ вождя.

З. ШУШКЕТ,
заступник директора
обласної бібліотеки для
юнацтва імені О. М.
Бойченка.

ЗАПОВІТАМ

ЛЕНІНА

ВІРНІ

Справжнім ленінським університетом, аудиторією якого становлять мільйони

юнаків і дівчат, стали Всесоюзні читання для молоді «Справа Леніна живе і перемагає». Вони пройшли в кожному місті, селищі й селі.

Про це гозорилося 16 квітня в Москві на закритій читанні, організованій ЦК ВЛКСМ і правлінням Всесоюзного товариства «Знання».

Перший секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов, який виступав з доповіддю, відзначив, що, готуючись до зустрічі 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, юність країни демонструє беззавітну відданість заповітам вождя, вчиться у нього революційної мудрості і стійкості. Проведені читання пока-

зали невичерпний інтерес молоді до життя і діяльності Ілліча, до вивчення його ідейної спадщини.

У ході читань перед юнаками і дівчатами виступили партійні, радянські та комсомольські працівники, ветерани, революції, війни і праці.

(Кор. ТАРС).

Чотири роки працює пропагандистом на Кіровоградському заводі друкарських машин комуніст Л. М. РОМАНОВА. Під її керівництвом молодь вивчає курс «Основи управління якістю». Нещодавно згуртку відбулося підсумкове заняття, на якому вихованці Людмили Миколаївни не тільки виявили глибокі теоретичні знання, а й відповіли, як вони застосовують їх на виробництві.

ЕКСПЕДИЦІЯ «МК» «ПОДВИГ»

КИЇВ. Великий інтерес проявляють кияни і гості столиці до експозиції Українського державного музею історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років. Тут представлено понад шість тисяч реліквій немеркнучого народного подвигу. В музеї часто проводяться зустрічі з ветеранами війни.

На знімку: ветеран Великої Вітчизняної війни полковник у відставці, колишній командир полку «Катюш» Ф. Я. СЕРЕДНЯК розмовляє з відвідувачами музею.

Фото В. Самохотного.

(Фотокроника РАТАУ).

ШАНОВНИЙ Якове Івановичу! Сповіщаю, що Указом Президії Верховної Ради СРСР від 15 травня 1946 року Вас нагороджено орденом Слави I ступеня. Цього листа Чупін одержав 1962 року, коли жив уже в Кіровограді. Він розумів, чому повідомлення йшло 16 років. Під час представлення до нагороди був сержантом. За цим званням і шукали його особову справу працівники архіву. Потрібно було переглянути тисячі документів, розіслати чимало листів, щоб знайти його особову справу серед

Придивляйтесь пильніше, — попередив Чупін бійців, — слід чекати «гостей». І ми їх зустрінемо фейсверком.

Він розвернув кулемет, старанно взяв на приціп розбиту машину, котру більше агадував у темряві, аніж бачив на «німецькій» стороні метрів за 70 від кулемета.

Ніч розірвала кулеметна чечітка. Ще одна черга. Машина спалахнула. — Ось тепер нехай лізуть, — мовив спокійно. — Почастуємо.

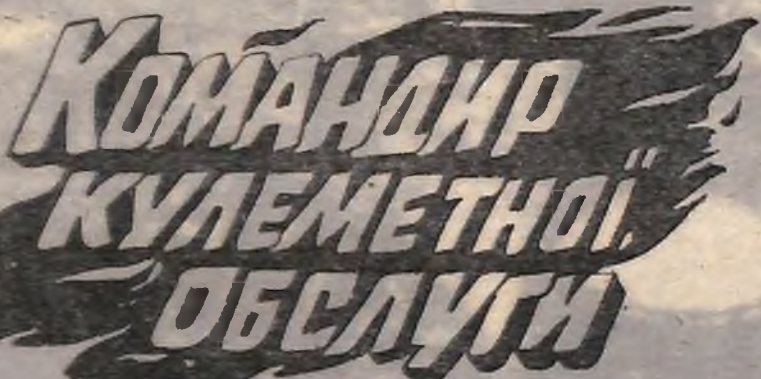
Гітлерівці намагалися за всяку ціну повернути площу. Чекати дозволя-

стінні, після другого з приміснених форту один за одним пролунали кілона вибухів — снаряди влучили у вибухники. З форту повалили хмари цементного пилу — як потім з'ясувалося, стіни зсередини було обкладено з шість рядів мішками з цементом.

Ось тут і довелось знову попрацювати кулеметникам.

Пам'ять зберегла подорож до бою за Познань. Під час форсування Варти, наприклад, ворог збивав обслугу кулемета. Бійці залягли. На льоду — майже двадцятисантиметровий шар води. Так і лежали більше шести годин у воді, аж поки не стемніло.

Наш конкурс «Вітчизни вірні сини»

справ політпрацівників (відразу після закінчення війни його направили на навчання у військово-політичне училище).

Недовго отримав ще одного листа — від кореспондента газети «Красная звезда» О. М. Золотова: «Щойно повернувся з Познані. Польські друзі показали мені фотографію ГАРС, на якій зафіксовано момент вручення Вам нагороди. Познанці просять розповісти, як Ви воювали, як здійснили подвиг, визволяючи місто».

... Тоді, під час штурму Познані, його викликав командир батальйону Фролов і пояснив, що на околиці міста треба захопити площу, зайняту ворогом. Кілька разів вона переходила з рук у руки. Площа мала стратегічне значення. Вона — плацдарм для застосування ранкового наступу. Не менш важливе психологічне значення, хто володітиме ключовою позицією зранку.

— Зараз бійці підуть з атаки. Завдання обслуги твого кулемета — вдержати площу. Ні в якому разі не відступати! — наказав Фролов. — Скоро приїдемо допомогу.

Вулиці бої, особливо нічні, швидкоплинні. Тут усе відбувається за лічені хвилини. Такою була атака радянських бійців. Їхнім союзником стала темрява. Солдати непомітно обійшли фашистів зліва і, напавши раптово, знищили їх.

недовго.

— Рус, здавайся!

Чупін натиснув на гашетку. Пролунали короткі черги. У полку їх добре знали і називали «чечітка». Назва прижилася з легкої руки командира полку Героя Радянського Союзу Лихотерника. Після одного з боїв він сказав: «Коли стріляє Чупін, він вибиває своє прізвище. Чечітка, та й годі».

Німці залягли, а потім відступили. Згодом, не рахуючись із втратами, атакували знову й знову. Починалася четверта атака, коли підійшло підкріплення. Вогневу позицію вчасно зайняла 45-міліметрова гармата. Чупін представився командиром гармати. Назвався й той:

— Князев...

Але імені його в гуркоті бою Яків не почув. Потім розмовляли було ніколи, бій тривав уся ніч і закінчився на світанку.

У кулеметників зосталась лише одна стрічка. І саме в цей час якийсь патронами приніс старшина роти Степаненко. Почувся:

— Ну як тут у вас?

— Нічого.

— Добре «нічого». Та ви ціле кладовище злущували. Із сотню фриців покляли.

Площа відіграла свою роль. Звідси ранком почався наступ. Атака захлинулася в центрі міста, біля сильно укріпленого круглої форми форту. Взяти його можна було ціною великих жертв.

Підійшла артилерія. Гармати встановили на пряму наводку. Першим залпом зробили пролом у

— А інша згадка приємна, — каже Яків Іванович. — У Познані бійці моєї обслуги вперше за всю війну спали в приміщенні, а не в окопах. То було вже після визволення міста. Назавжди запам'ятаю привітне ставлення познанців до визволителів.

Тепло тих зустрічей Яків Чупін проносив через усе життя.

Про ті дні Якову Івановичу нагадує знімок — єдиний військовий знімок, що зберігся. Сфотографувався відразу після визволення Познані, надіслав у село Мизово, що в Тюменській області, сестрам Евдокії і Зої. А потім, коли у нього не зосталося жодної фотографії з себе, випросив її у дівчат. А ось фото бойових побратимів, з якими мігся солдатові кілометри від Колесла до Берліна. З поміж них знавця усміхався старшина Степаненко. Це він приніс бійцям патрони в Познані. А Іван Курілець фотографувався в Берліні. Таки поставив радянський оїн свій автограф на рейхстазі! Василь Гончар, Василь Климів, Павло Крюков... Де ви, бойові побратими?

Солдат Яків Чупін часто замислювався: хто він — хлібороб, робітник? Відповідь дало життя. З 1947 року служив у Кіровограді. Після демобілізації лишився в місті. На «Червоній зірці» пройшов шлях від учня слюсаря-лекальника до інженера. За плечима — вечірня десятирічка, вечірній факультет інституту. Нині працює начальником дільниці.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

У КОСМОСІ — НАШ ЗЕМЛЯКИ

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ

Триває гагарінська сесія, започаткована 19 років тому. Так, і безсумнівно, вважають керівники польотом космонавта «Салют-6» — «Союз-35» — «Прогрес-8», космонавти, що літають на Землі і спостерігають за роботою Попова і Рюміна з телескопів, з допомогою радіозв'язку. Хоча й вони (а це точно) кожен політ сприймають як новину. Новий експеримент. Нові, цікаві роботи на орбіті. Нові результати дослідів, експериментів.

Чесамо й ми. Адже космонавти — то вихованці радянського народу. Тому всі причетні до кожного польоту. А до шістнадцятого ми причетні подвійно. Бо на орбіті наш земляк — Леонід Іванович Попов. Особливо урочисті, щасливі олександрійці.

На цих більшому мірою лягає тягар (приємний) слави. І цей час менше правильно розуміє читач: важке це щастя — бути земляком космонавта. Кожен політ — візитна картка і своєї країни і свого краю, дріс, виховування, праця. А яка це велика робота — бути космонавтом! Треба успішно виконати програму. Цим самим не підвести товаришів, колег, з якими готувався до випробувань у Центрі підготовки космонавтів, учнів різних галузей, конструкторів літальних апаратів і... земляків.

Ці думки павила веєр «Естафета над планетою», який відбувся в Олександрії в День космонавтики. Місто зовні в ці дні змінилося мало. Це не встигли забрунькати дерева. Але сама обстановка відбиває факт польоту. По-перше, у вітри-

нах магазинів, на фасадах будинків, культових закладів — великі портрети Л. І. Попова і напис: «У космосі — наш земляк, командир корабля «Союз-35» Леонід Іванович Попов». По-друге, характерна деталь: якщо раніше приїжджали до міста у справах, чули здебільшого розповіді про буре вугілля, про успіхи колективів електромеханічного заводу і заводу підмоторно-транспортного устаткування, фабрики діаграмних паперів, то тепер на устах усіх: «Космос. Попов».

З підслуханої розмови: «Ви знаєте, прибігає мій хлопчик-школяр додому і каже: «Мамо, в космосі полетів олександрієць». Прізвисько він від хвилювання, мабуть, не розібрав. Я вже потім з повідомлень преси, радіо, телебачення дізнався про все докладно. І гордість за земляка з'явилася, така радість огорнула. Отож і нам треба жити й працювати так, щоб не підвести підполковника Леоніда Івановича Попова».

А потім у Паладі культури шахти «Світлопільська» була зустріч із матір'ю, рідними космонавта. Мені ще не доводилося чути такого шквалу оплесків, яким зустріли присутні в залі Тетяну Овсіїну Попову, Леонідову матір. Скромна, працююча жінка ще не звикла до таких почестей. Вона підійшла від світла «ювілей», об'єктивів численних кіно- і фотокамер. Працювала не хвилюватись. Та віддалили слюзи. Слюзи відчуженості людям і гордості за свого сина. Сина її, їхнього, Землі. Я певен, що це там, на орбіті, відчуває Леонід Іванович Попов. Адже недаремно в народі кажуть: «У землі наші корені». Не тільки стосовно планети, з якої ти. А більше — корені в

колекції, з якої ти. В батьках, що ростили і вчили тебе. В колективі, де працював.

Зробимо невеликий відступ. До вечора ми ще повернемося. Добре запам'ятався перший телепортат Ж. Л. Попова і В. Рюміна з орбітального комплексу. Він був жартиливим, що свідчило про добрий настрій космонавтів. Рюмін показував глядачам звичайний огірок. Твердив, що він вистиг на станції і дуже смачний (одні уже з'їли). Попов лише усміхався. Розв'язка ж репортажу була несподіваною. Огірок виявився муляжем. І взяв його космонавт з собою як сувенір. Жарт. Але я його сприйняв цілком серйозно. Цей сувенір нагадує Леонідові про його маму, Тетяну Овсіїну, про людей, які працюють разом з нею в сільському господарстві (ісповідає, що після повернення з орбітального польоту Л. І. Попов ісподміно підтвердить це припущення).

...Знову веєр «Естафета над планетою». Перед очима присутніх — сімейні фотографії Попових. Зувають теплі слова подяки матері, рідним Леоніда Івановича, побажання космонавтам успіхів на орбіті і м'якої посадки. Слова не декларативні. Від щирого серця.

У залі — ветерани війни і праці, робітники, учні, студенти. Люди різних спеціальностей, у кожного свій життєвий шлях. Але один, єдиний, вираз обличчя, який легко прочитати: «Спасибі, Леоніде Івановичу, за політ! Кожна твоя хвилинка в космосі — то й наша хвилинка — в труді, в навчанні, у мрії».

На закінчення розмови згадали слова з розмови з першим секретарем Олександрійського міськомкому комсомолу Григорієм Штегеном про те, що відійшов Олександрія не тільки місто гірників, а й місто космонавта.

А. ШИЛОШИЙ.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

«Весілля в Малинівці»

Боротьба між людьми, які прагнуть до влади над народом, і людьми, які борються за владу для народу, — ось головний конфлікт нової вистави — «Весілля в Малинівці» — народного театру музичної комедії Будинку культури імені Малиніна, прем'єра якої відбулася нещодавно. Чітко виражене своєю позицією, своє ставлення до подій, що відбуваються на сцені, режисер-постановник М. Барський, головний режисер обласного телебачення. Громадянська позиція режисера вгадується ще до того, як починається дія на сцені. Малинована завіса відразу ж уводить нас в атмосферу вистави, сама є художнім образом полум'яних літ революції, настроє наше сприйняття на стрімкий розвиток дій.

І ми не помилилися. Самодільним миттям удалося знайти необхідні теплоритми розвитку сюжету, багатого на несподівані повороти. Завдяки цьому вистава сприймається легко, іде, якщо можна так сказати, на одному подиху. Цікаво побудований пролог — як текстове, так і хореографічне. Режисер не загубив у побутових дрібницях романтичного змісту драматургічного матеріалу. Цією великою мірою допомагає художник оформлення про якийсь час сказати окремо. Оформив виставу художник театру імені М. Л. Кропівницького В. Іванов. Малинований задник, на якому палає велике сонце, що прорізає промінням хмари, символізує людське щастя. Воно — анти-

ний учасник усіх подій: то бургове-тривожне, то безтурботно радісне, то урочисто-зрадливе, відповідно до того, на якому боці перебуває в запеклій боротьбі з ворогами революції. Телеграфні стовпи, що губляться вдалині, дають відчуття простору, перспективи. Дерев'яний місток служить своєрідним матеріалізованим зв'язком Малинівки із Всесвітом. По ньому приходять у село погані й радісні вісті, нині дують дівочі особи і на зрад, і на подвиг, і на ганьбу, і в безсмертя. Завершений художній образ, створений сценарієм, допомагає емоційному сприйняттю вистави.

У виставі діють глибоко народні характери, люди мужні, хоробрі, відважні, сповнені невичерпної віри у справедливість своєї боротьби. Режисер уміло дорвав виконавців на ролі, враховуючи їхні вокальні, акторські й фантормі дані. І як наслідок цього — чіткі виконавський ансамбль. Є тут кілька сценічних дуєтів, за якими стежиш із задоволенням і насолодою. Це передусім Яринка (Л. Бялобогівська) і Андрійко (В. Сухом'як), котрі наповнюють образи життєвою силою, романтичною спрмованістю; Нечипір (І. Буданцев) і Гануся (І. Морозова), котрі приваблюють вдало знайденими виразними характерними рисами образів. Підкріплюють трагедійним своїх образів А. Бондаренко (Назар), Н. Беренієнко (Софія). Цікаво будуються взаємини Яшка-артилериста (М. Левандовський) і Комарихи (І. Бондарен-

ко). Сильні, чисті голоси виконавців арій і дуєтів свідчать про велику роботу як самодільних митців, так і музичного керівника і диригента В. Бровченка. Авторська віддача і образ «громадянина Бялобогівського» (А. Варфоломєєв). Він з епізодичної постаті виростає у виконавця артиста до узагальнення. Артист С. Бобровський (Петри) органічно й цілеспрямовано грає червоноармійця.

Своєрідно вирішив режисер образ Грицяна. Його досить вдало відтворив В. Бондаренко. Сам «отаман» — постать колоритна, постановники розкривають її суть через оточення Грицяна. Вміло грає роль Попандуполо А. Чигиринський. Виконавець наділяє його характерними комедійними рисами, створює пластично виразну постать «ад'ютанта». Відлі інтимні й масові сцени. Так, зокрема, друга дія вистави починається масовим народним танцем, який бере в полог увагу глядачів і водночас дитинею необхідний ритм розвитку наступних подій.

Слід зауважити виконавцям, прозовий текст діалогів вимагає не менше роботи, ніж музичні номери. Навіть більше, бо коли стихає мелодія і починається зичайна розмова, автор зостається сам на сам із глядачами і його вже не підтримує музика. І емоційне наповнення і темпоритмічне вирішення образу лишається в руках самих акторів. Пони що, на жаль, у деяких виконавців музичний образ ролі превалиє над драматичним.

Прем'єра відбулася, але робота над виставою триває. Хочеться побажати самодільним митцям нових творчих досягнень, а виконавцям майстерності, яку вони продемонстрували, показавши що неолетивові під силу складні, психологічно наповнені драматичні твори.

В. РЕШЕТНИКОВ.

(Закінчення. Початок у «Молодомому комунарі» за 17 квітня).

КОНКУРС «ЕРУДИТ»

Тур сьомий

Цього разу, на жаль, починали доводитися з розмови про помилки. Перш за все — чому вони трапляються? Про це запитують багато учасників. Давайте згадаємо умови конкурсу. Будується він виключно на листах читачів. Вони самі дають завдання, вони й відповідають. Тому до кожного туру журі відводило собі досить скромну роль: справедливо вести облік очок і частково перевіряти кросворди, цілком довіряючи їх авторам. Але така практика себе не виправдала.

Ми не знаємо із себе відповідальності за деякі неточності (у П. Блящук слід читати: «227 очок», а не «277»), що сталися з вини редакції, і просимо вибачення у вас, ерудити і болельщики. Але більшість із них допустила сама авторка кросворда: в № 60 по горизонталі № 3 і згаданих уже № 2, 46 і 47 по вертикалі. Як бачите, немало. Тому журі знімає з П. Кизюк 50 очок і до кінця конкурсу не розглядатиме її кросвордів.

Тепер про загальний стан справ: П. БЛЯЩУК (с. Добрянська Вільшанського району) — 299 очок; В. ГЕРАЩЕНКО (Кіровоград) — 287; В. САВЕЛЬСЬКА (Кіровоград) — 283; В. ТУПЧИЙ (Кіровоград) — 276; Т. ЛОГВИНОВА (Кіровоград) — 272; О. ГОЛУБ (Кіровоград) — 267; С. І. Н. ОСАДЧУК (Гайсоров) — 264; С. ЄЛИНЕЦЬКА (Кіровоград) — 263; В. МАСЛОВ (Кіровоград) — 261; І. МЕЛЬНИК (Олександрів) — 260; Л. ПУГАЧОВА (Новоархангельський) — 254; І. СОЛОНАР (Новоархангельський) — 247; Г. КУЦОВСЬКА (с. Кальніболота Новоархангельського району) — 243; Л. КИЗЮК (Мала Виска) — 239;

П. ОНИЩЕНКО (Кіровоград) — 234; В. ДОЦЕНКО (с. Коритно-Забузьке Вільшанського району) — 210; Б. КРИШКІН (Кіровоград) — 190; І. КУЛІШ (Долінська) — 157; О. ГОНЧАРЕНКО (Кіровоград) — 156; Г. БЕЛЬСЬКА (Кіровоград) — 151; О. ФАБЕЛЬ (Кіровоград) — 137; О. РОМАНОВ (Кіровоград) — 103; М. ТКАЧЕНКО (Світловодськ) — 102.

Решта учасників участі в кількох останніх турах не брала.

Правильні відповіді на кросворд Л. Кизюк:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Осона. 5. Ват. 7. Абака. 11. Тіксі. 12. Унсет. 13. Ерато. 15. Сан. 17. Еклер. 19. Шов. 20. Лопухін. 21. Асо. 22. Агара. 24. Ада. 25. Ібен. 27. Трант. 30. Нарин. 33. Пар. 34. Аве. 35. Немці. 37. Унгер. 39. Сар'ян. 42. Оса. 45. Ітана. 48. Ану. 49. Арштам. 50. Дез. 51. Адепт. 53. Мат. 54. Агара. 56. Дахав. 57. Арган. 58. Ітана. 59. Ная. 60. Отаре.

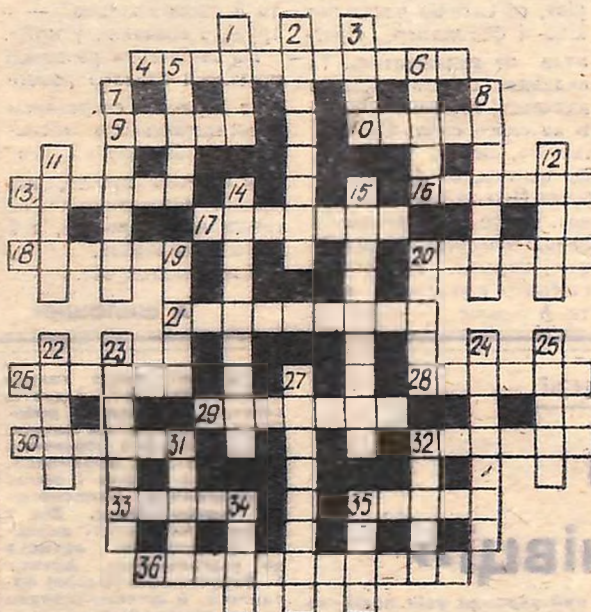
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Олеша. 2. Отава. 3. Кит. 4. Акола. 5. Віспа. 6. Тунха. 7. Асені. 8. Бен. 9. Атлас. 10. Акрон. 14. Ротор. 16. Ауд. 18. Есери. 23. Ванації. 26. Брауніт. 27. Тун. 28. АПН. 29. Трі. 30. Нау. 31. Рег. 32. Нар. 36. Еланд. 38. Ернер. 39. Сааді. 40. Руєда. 41. Натха. 42. Омуні. 43. США. 44. Аттат. 45. Імаго. 46. Ада. 47. Азаді. 52. Пак. 55. Гат.

«Матічний» квадрат: 1. «Данна». 2. Адлер. 3. Флокс. 4. Некс. 5. Арсені.

Переможці шостого туру: В. Геращенко, І. Солонар, П. Оніщенко, Л. Пугачова. Журі підбило підсумки трьох останніх турів. Заохочувальним призом конкурсу «Ерудит» нагороджується І. Солонар (Новоархангельський), з чим її вітаємо.

До наступного туру схвалено кросворд С. Єлинецької (Кіровоград). Авторці нараховується 64 очка (39+25). Друге місце журі присудило кросворду В. Савельської (15 очок), третє — П. Оніщенку (10 очок). Зазначимо, що на конкурс надійшло мало цінних і оригінальних кросвордів.

КРОСВОРД

По горизонталі: 4. Зрівноваження й ототожнення звуку, що мають однакову висоту, але різні назви. 9. Гідротехнічна споруда. 10. Поема М. Ю. Лермонтова. 13. Довготривалий збудований стан атомних ядер. 16. Норма харчових продуктів на певний строк. 17. Виборець у Франції в період буржуазної революції кінця XVIII ст. 18. Людина, що відступила від догм пануючої церкви. 20. Зразок, мірло. 21. Оптична система. 26. Жанр камерної музики. 28. Музичний інтервал. 29. Галузь медицини. 30. Місто на півдні Англії. 32. Фотоналірична машина. 33. У давньогрецькій міфології одна з річок підземного царства. 35. Французьке біле або червоне вино. 36. Великий монополіст, представник монополістичного капіталізму.

По вертикалі: 1. Точний календарний час події. 2. Річка в Південній Америці. 3. Позитивний полюс джерела електричного струму. 5. Окрема кімната в готелі. 6. Автоматичний переривач електрич-

ного струму. 7. Прилад для вимірювання провідності судинного шляху. 8. Збільшена загальна літера розділу в тексті. 11. Захоплення, завзятість, гарячість. 12. Обертова частини машини. 14. Одна з форм державного правління. 15. Один з постійних образів італійської комедії масок XVI — XVII століть. 19. Грошова одиниця Замбії. 20. Прихильник, шанувальник прекрасного. 22. Тіло, утворене від обертання прямокутного трикутника навколо одного з катетів. 23. Особа, свитна у спорі в доказ сумніви чи неправильності положень. 24. Рід багаторічних трав'янистих рослин родини складноцвітних. 25. Принципове пристосування з прорізом. 27. Середній навчальний заклад у дореволюційній Росії. 31. Засохлий на повітрі молочний сік з нестиглих головок світлоного маку. 32. Обрис предмета нанесений з допомогою ліній. 34. Одиниця сили. 35. Стиль французьких меблів XVII — XVIII століть.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ДИСК-ЖОКЕЯ

ВИПУСК 3

«АРІЕЛЬ». Рік народження ансамблю — 1970. Місце народження — Чеслібськ. Відумило шукаючи свого шляху в популярній музиці, учасники групи звернулися насамперед до російського фольклору. До «Аріелі» нікому з ансамблю не вдалося так бережно ставитися до російської пісні, так талановито абстрагувати періодизовані сучасними гармоніями і

ритмами. На основі російських народних пісень учасники ансамблю створюють композиції складної форми («Лебідка», «Віддана молодість»). В його репертуарі, який, до речі, часто оновлюється, є також композиції відомих радянських і зарубіжних авторів, самих учасників групи.

Ансамбль «Аріель» багатого роду існує в незмінному складі: художній керівник В. Ярушин — бас-гітара, Л. Гуров — ритм-гітара, Б. Каплун — ударні інструменти, Р. Гелі — класичні інструменти, С. Шариков — орган, С. Антонов — соло-гітара. Співають усі.

У дискографії ансамблю

три гіганти. Перший із них — збірник різноманітних пісень, на другому записано пісні О. Зацепина до кінофільму «Мік небом і землею», на третьому — рок-сюїта «Російські картинки». Незабаром шанувальники цієї групи зможуть придбати й четвертий диск, на якому записано обробки російських народних пісень.

У концертному репертуарі ансамблю є й твори великої форми. Наприклад, рок-опера «Сказання про Омеліана Пугачова» (музика В. Ярушина, лібретто на основі поеми С. Єсеніна «Пугачов» створив В. Ярушин).

А. КРУПСЬКИЙ.

... А ввечірньому параді лалюк побачили і полюбили одне одного олов'яний солдатик і танцюїця... В царстві лалюк не розуміють і не визнають живих почуттів. Король наказує вигнати солдата в підземелля, до пацюків. Але і їм не потрібен одинокий солдат, який лишається вірним своєму кохання, і він потрапляє до володарки озера — старої щуки. Рибал-

та і лауреата обласних, республіканських та всеукраїнських конкурсів. А починалося все в травні 1978 року, коли нішній художній керівник Олександр Агара вирішив створити в училищі жіночий ансамбль. Звичайний ВІА багато, а от жіночого в місті не було. Оригінально! Безперечно. Тим більше, що в училищі навчаються переважно дівчата — майбутні перукарі, за-

чила музичну школу, Люда Верховська (бас-гітара) — студія, Таня Соколова (саксофон) — музично-педагогічний інститут. Музичний керівник Лариса Довгаль (гітара-ритм) — студентка другого курсу музично-педагогічного факультету педінституту, Люда Шевченко (ударні і ведуча солістка), Таня Пляченко (скрипка) і вокальна група: Надя Сидерська, Люда Ковальчук, Люба Пасєна, Таня Нікуліна, азі і тонкощі музики та вокалу освоювали теж в ансамблі.

Пісні для ансамблю пишуть уже знайомі нам О. Пляченко (відома його робота «Ні!» війни!), Л. Майданик і студент С. Ніколенко.

ЗНАЙОМТЕСЬ: „ГАРНИЙ НАСТРІЙ“

ки зловили щуку і стійкого олов'яного солдатика. У палаці він знову зустрічається з коханою. Король і гном, наляканий силою не зрозумілого їм кохання, наказують розплавити солдатика у вогні, і раптом... чи то порив вітру, чи то сила романтичного кохання ніхто танцювальницю у вогонь, і вона згоряє разом з олов'яним солдатиком.

Трагедія кохання нескорених на всіх, а тому незрозумілих і знехтуваних героїв, відомих у нас з мазок Андерсена, по-новому прозвучала в... новоопері. Прозвучала як гімн всеперемагаючому почуттю. «Любов... Любов...» називається твір. Музику написав студент другого курсу музично-педагогічного факультету Кіровоградського педінституту Олександр Пляченко, слова — інженер заводу «Червона зірка» Леонід Майданик. Таким чином, маємо першу кіровоградську зонт-оперу. Та от «перша» не означає «така собі». Оригінальне пісенно-сценічне відображення нового сюжету свідчить про високий професіоналізм. Виконує зонт-оперу разом з «Ритмом часу» жіночий вокально-інструментальний ансамбль «Гарний настрій» Кіровоградського технічного училища № 4.

ЛІТ ансамблю був справді стрімким, коли врахувати, що більшість його учасників навіщо не мали уявлення про інструменти, не намучили про музику освіту. За два роки існування «Гарний настрій» назбирав дюжину звань дипломан-

ційниць, швачки, в'язальниць. Приймали всіх бажаючих. Хочеш грати — будь ласка, не вміш — навчимо. Звичайно, враховувалися вокальні дані. Вже в жовтні п'ятеро дівчат, об'єднаних у ансамблі «Веснянка», вийшли на міський конкурс комсомольської пісні й отримали грамоту за виконання. Брали тоді пісні відомі. Головне, щоб вони красиво прозвучали на голосах (із п'яти трое співали).

У січні наступного року колектив в основному сформувався. Розширилась вокальна група. Через два місяці на обласному огляді художньої самодіяльності системи профтехосвіти ансамбль завоював перше місце. З того часу й назва: «Гарний настрій». Після огляду остаточно склався репертуар, порекажно з пісень на комсомольську тематику. Пізніше з'явилася й «мідна» група.

У напруженій щоденній роботі вироблявся свій стиль, зростала майстерність. Складнішими ставали композиції. В репертуарі з'явилися пісні, що народилися в ансамблі. Згодом узялися за зонт-оперу. Прем'єра її пройшла з тріумфом.

«Гарний настрій» — це 14 дівчат. Саксофоністка Валія Майборос, Таня Кареліна, Валія Татаренко і Марина Назарова (в майбутньому — перукар, закрійниця і кравець) музичну освіту здобули в ансамблі (Валія Майборос — одна в республіці представниця прекрасної статі, що грає на саксофоні-баритоні). Марина Сдержинок (електроорган) закін-

Нині у «Гарного настрою» напружена пора підготовки до олімпійського літа. До нової концертної програми ввійдуть блок українських народних пісень, пісні на олімпійську тематику, всесвітньовідома «Ода спорту» Кубертена.

Д. БОНДАР.

На знімку: на сцені — «Гарний настрій».

Фото В. ГРИБА.

БЮРО МІЖНАРОДНОГО МОЛОДІЖНОГО ТУРИЗМУ «СУПУТНИК» ОБКОМУ КОМСОМОЛУ

організовує з 28 квітня по 11 травня цього року подорож по Дніпру на комфортабельному теплоході «Тарас Шевченко» з підвіданням Києва, Черкас, Дніпропетровська, Дубового Гая, Запоріжжя, Херсона, Очакова, Миколаєва, Нової Каховки, Кременчука, Канева.

Вартість путівки: в налоті першого класу — 181 крб., у калоті другого класу — 169, у калоті третього класу — 161 крб.

По довідки звертатися в міський, районний комсомол, у бюро міжнародного молодіжного туризму «Супутник», обкому комсомолу (телефони: 2-54-24, 2-80-79).

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 00223.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

наша
адреса

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-67; відділ комсомольського життя, відділ військово-патристичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України,

м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Зам. № 206.

Тираж 54000.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61197.